

IVU 1072/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR del. Andrzej Kurzych

Protokolant stażysta Bernadeta Rybicka

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018 r. w Toruniu

sprawy **A. C.**

przy udziale (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o ustalenie istnienia ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołania od decyzji z dnia 23 czerwca 2017 r., nr (...)

I. oddala odwołanie,

II. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Toruniu na rzecz radcy prawnego J. K. kwotę 270,00 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) wraz z podatkiem od towarów i usług w kwocie 62,10 zł (sześćdziesiąt dwa złote 10/100) tytułem wynagrodzenia kuratora,

III. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Toruniu na rzecz radcy prawnego A. S. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) wraz z podatkiem od towarów i usług w kwocie 41,40 zł (czterdzieści jeden złotych 40/100) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej A. C. z urzędu.

/-/SSR del. Andrzej Kurzych

IV U 1072/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. - działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 68 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) w zw. z art. 58 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r., poz. 459 ze zm.) w zw. z art. 300 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666 ze zm.) - stwierdził, że A. C. (dalej także jako ubezpieczona) jako pracownik u płatnika składek (...) sp. z o.o. w T. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 1 października 2016 r.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy stwierdził, że płatnik składek (...) sp. z o.o. w T. zgłosił do ubezpieczeń społecznych od dnia 11 października 2016 r. A. C. jako pracownika.

Ubezpieczona zgłosiła roszczenie o wypłatę zasiłku opiekuńczego od 15 grudnia 2016 r. do 31 grudnia 2016 r., a od 12 stycznia 2017 r. przebywa na zwolnieniu lekarskim. Płatnik składek przekazał za ubezpieczoną imienne miesięczne raporty rozliczeniowe za październik i listopad 2016 r., w których wykazał wymiar czasu pracy 1/20 etatu i podstawę wymiaru składek w kwocie po 100,00 zł. Od grudnia 2016 r. płatnik wykazał pełny etat. W zaświadczeniu przedłożonym do wniosku o wypłatę zasiłku płatnik podał wynagrodzenie miesięczne ubezpieczonej w wysokości 3.000,00 zł.

Organ rentowy wszczął postępowanie kontrolne w przedmiotowej sprawie. Po jego zakończeniu ustalił, iż według wpisu do (...) A. C. w okresie od 14 kwietnia 2014 r. do 21 września 2016 r. prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie działalności centrów telefonicznych (call center). Z kolei według zapisów w Krajowym Rejestrze Sądowym A. C. posiada 95 udziałów i pełni funkcję Prezesa Zarządu

w spółce (...) sp. z o.o. w T., zaś K. N. jest członkiem zarządu spółki i posiada 5 udziałów. K. N. posiada też 95 udziałów i pełni funkcję Prezesa Zarządu w Spółce (...) sp. z o. o. w T., zaś A. C. jest członkiem jego zarządu.

Organ rentowy podkreślił, że ubezpieczona wykonuje pracę na terenie (...) przy ul. (...) w T. i jest podporządkowana osobom kierującym ww. spółką. Tymczasem umowie o pracę jako miejsce jej wykonywania wskazano siedzibę spółki (...), która mieści się przy ul (...) w T.. Jest to jednocześnie adres zamieszkania A. C.. Co więcej, przedmiotem działalności spółki (...) sp. z o.o. w T. jest m.in. działalność centrów telefonicznych i call center, a ubezpieczona w umowie o pracę ma wskazane stanowisko pracy konsultant call center. Takie same czynności wykonuje podczas pracy w (...).

Organ rentowy przypomniał, że w orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że do połączenia kapitału i pracy dochodzi w sytuacji, gdy praca współnika dwuosobowej spółki z o. o. na stanowisku członka zarządu tej spółki sprowadza się de facto do zarządzania (obrotu) jego własnym kapitałem w ramach tej spółki. W jego ocenie w przedmiotowej sprawie występuje symbioza pracy i kapitału, gdyż większościowy współnik ma pozycję silnie dominującą, a drugiego współnika można traktować jako udziałowca iluzorycznego (95% udziałów do 5%). Z perspektywy normy prawa ubezpieczeń społecznych, tj. art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, tego rodzaju spółkę należy traktować jako spółkę jednoosobową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2011 r., I UK 8/11).

Zdaniem organu rentowego, łączący podmioty stosunek prawny pozbawiony został konstruktywnych cech stosunku pracy jakimi są wykonywanie działalności zarobkowej na rzecz i ryzyko innej osoby w warunkach podporządkowania. Podał, że w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2013 r., II UK 36/13 wskazano, że w świetle cech stosunku pracy oraz ustroju prawa pracy, którego podstawą jest wymiana świadczeń między właścicielem środków produkcji a pracownikiem, jedyny (lub niemal jedyny) współnik spółki z o. o. co do zasady nie może pozostawać z tą spółką w stosunku pracy, gdyż w takim przypadku status wykonawcy pracy (pracownika) zostaje „wchłonięty” przez status właściciela kapitału (pracodawcy). Inaczej mówiąc, tam gdzie status wykonawcy pracy (pracownika) zostaje zdominowany przez właścicielski status współnika spółki z o. o. nie może być mowy o zatrudnieniu w ramach stosunku pracy współnika, który w takiej sytuacji wykonuje czynności (nawet typowo pracownicze) na rzecz samego siebie (we własnym interesie) i na swoje własne ryzyko produkcyjne, gospodarcze i socjalne. Jedyny (niemal jedyny) współnik jest od pracodawcy (spółki z o. o.) niezależny ekonomicznie, gdyż – skoro do przesunięcia majątkowego dochodzi w ramach majątku samego współnika – nie

zachodzi przesłanka odpłatności pracy, a nadto dyktuje mu sposób działania jako zgromadzenie wspólników.

Zatem umowa o pracę z dnia 1 października 2016 r. łącząca ubezpieczoną ze spółką (...) na mocy art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. jest nieważna.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniach wskazała, iż (...) sp. z o.o. w T. figuruje w KRS pod numerem (...) od 19 lipca 2016 r. Kapitał zakładowy Spółki opiewa na kwotę 5.000,00 zł, przy czym jej wspólnikami są A. C., posiadająca 95 udziałów oraz K. N., który posiada 5 udziałów. W dniu 1 sierpnia 2016 r. ubezpieczona, jako Prezes Spółki, podpisała umowę o świadczenie usług z (...). Pracę wykonywała w siedzibie zleceniodawcy przy ul. (...) w T.. Od dnia podpisania umowy za wykonane usługi (...) wystawiała faktury VAT.

W dniu 1 października 2016 r. - zgodnie z art. 25 k.p. - z ubezpieczoną zawarta została umowa o pracę na czas nieokreślony w wymiarze 1/20 etatu, na mocy której powierzono jej stanowisko konsultanta call canter. Przed zawarciem umowy ubezpieczona złożyła niezbędne dokumenty kadrowe, przeszła szkolenia z zakresu BHP, a nadto 27 września 2016 r. dostarczyła orzeczenie lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań do wykonywania pracy na powierzonym stanowisku. Ubezpieczona podkreśliła, że pierwotnie w umowie o pracę wskazano, iż miejscem wykonywania pracy ma być siedziba pracodawcy. W dniu 2 października 2016 r. sporządzono jednak aneks do umowy, na mocy którego praca miała być również świadczona w siedzibie zleceniodawcy, z którym spółka zawarła umowę o świadczenie usług. Ubezpieczona wyjaśniła też, że wymiar czasu pracy ustalono na 1/20 etatu, ponieważ przechodziła szkolenia, aby móc wykonywać pracę na stanowisku konsultant call center. Od dnia 1 grudnia 2016 r. ubezpieczona pracowała w (...) sp. z o. o. w T. w wymiarze pełnego etatu za wynagrodzeniem w kwocie 3.000 zł brutto. Zdaniem ubezpieczonej, wynagrodzenie to nie było wygórowane. Praca świadczona była bowiem w pełnym wymiarze czasu pracy, a nadto ubezpieczona prowadziła działalność gospodarczą o podobnym profilu w okresie od 14 kwietnia 2014 r. do 29 listopada 2016 r. Zamknięcie działalności gospodarczej miało związek z zawarciem umowy o pracę.

W ocenie ubezpieczonej stanowisko organu rentowego jest niesłuszne. Powoływany przez ZUS wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 sierpnia 2011 r. (sygn. akt I UK 8/11) dotyczył innego stanu faktycznego. W przedmiotowej sprawie nie doszło do sprzedaży udziałów w celu powstania spółki dwuosobowej, ani też udziałowców nie można traktować jako iluzorycznych. Udziały w (...) sp. z o.o. w T. wynoszą 95% udziałów do 5%, a nie jak w przytoczonym wyroku 99% do 1%. Ubezpieczona wskazała też, że zgodnie z utartym stanowiskiem judykatury o tym czy pracownik i spółka zawarli ważny stosunek pracy i czy stanowi on tytuł ubezpieczeń społecznych, nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, lecz faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy (wyroki SN z 26 lutego 2013 r., I UK 472/12; z 11 września 2013 r., II UK 36/13). A. C. wyjaśniła też, że do cech charakterystycznych stosunku pracy należy podporządkowanie pracownika pracodawcy. Ubezpieczona jest podporządkowana osobom kierującym Spółki (...) odnośnie sposobu, czasu i miejsca wykonywania pracy. Tymczasem aby uznać dany stosunek prawny za stosunek pracy, ww. podporządkowanie nie musi się przejawiać w każdej z trzech wskazanych sfer. Najistotniejsze jest, aby pracownik nie miał samodzielności w określaniu bieżących zadań. Należy to do sfery pracodawcy organizującego proces pracy (wyrok SN z 18 lutego 2016 r., II PK 352/14).

Ubezpieczona podkreśliła, że jest samotną matką i nie posiada innego tytułu do ubezpieczeń społecznych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację faktyczną i prawną zawartą w zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2017 r. Sąd ustanowił dla (...) sp. z o.o. w T. kuratora w osobie radcy prawnego (postanowienie z 18.12.2017 r. – k. 61 akt sądowych).

W piśmie z dnia 23 stycznia 2018 r. kurator (...) sp. z o.o. w T. wskazał, że na obecnym etapie postępowania nie popiera stanowiska którejkolwiek ze stron, a także wniosł o przyznanie mu wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora według norm przepisanych (vide: pismo z 23.01.2018 r. – k. 67 akt sądowych).

Pełnomocnik ubezpieczonej wniosł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej z urzędu, albowiem nie uiszczono jej w żadnej części.

Sąd ustalił, co następuje:

W okresie od 14 kwietnia 2014 r. do 29 listopada 2016 r. ubezpieczona prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...), której przedmiotem była działalność centrów telefonicznych (call center). W ramach tej działalności była zatrudniona jako konsultantka w centrum telefonicznym (call center) (...) S.A. Ubezpieczona pracowała od poniedziałku do piątku, w godzinach od 8:00 do 16:00. Swoje obowiązki wykonywała w siedzibie spółki (...) przy ul. (...) w T.. Zajmowała się głównie reklamami, odbieraniem telefonów i pozyskiwaniem nowych klientów dla (...).

(dowody:

- dane z CEIDG – <https://prod.ceidg.gov.pl>, k. 31 akt sądowych,
- protokół przesłuchania ubezpieczonej – k. 33 – 37 akt kontroli,
- przesłuchanie ubezpieczonej – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 20.04.2018 r. od 00:59:38 do 01:24:29)

W 2016 r. ubezpieczona miała dwóch synów: B. (ur. (...)) i K. (ur. (...)). Pozostawała w nieformalnym związku z K. N..

Partner A. C. od marca 2015 r. pracował razem z nią w centrum telefonicznym (call center) na rzecz (...) S.A., a następnie dla (...)

sp. z o. o. Początkowo był tam zatrudniony w ramach umowy zlecenia. Po ukończeniu 26 roku życia (tj. po lipcu 2016 r.) warunkiem kontynuowania współpracy było rozpoczęcie prowadzenia działalności gospodarczej lub założenie spółki, tak by dalsza współpraca odbywała się w warunkach samozatrudnienia. W tym samym czasie ubezpieczona otrzymała szansę przeniesienia się z działu obsługującego (...) S.A. i pracy na rzecz (...) sp. z o. o. jako osoba odsłuchująca rozmowy - co wiązało się z wyższymi zarobkami.

Po rozmowach z kolegami z pracy, kierownikiem oraz z księgową M. L., ubezpieczona i K. N. postanowili, że będą kontynuować współpracę z (...) w ramach spółek kapitałowych.

(dowody:

- oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania – k. 76 –

80 akt sądowych,

- przesłuchanie K. N., elektroniczny protokół rozprawy z dnia

20.04.2018 r. od 00:33:11 do 00:59:38,

- przesłuchanie A. C. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia

20.04.2018 r. od 00:59:38 do 01:24:42)

Powstała w ten sposób (...) sp. z o.o. w T. figuruje w KRS pod numerem (...) od 19 lipca 2016 r. Prowadzi działalność gospodarczą z zakresu działalności usługowej związanej z administracyjną obsługą biura, działalności centrów telefonicznych (call center). Siedziba spółki mieści się w T., przy ul. (...). Kapitał zakładowy opiewa na kwotę 5.000,00 zł, przy czym jej współnikami są A. C., posiadająca 95 udziałów o łącznej wartości 4.750,00 zł oraz K. N., który posiada 5 udziałów o łącznej wartości 250,00 zł. Funkcję Prezesa Zarządu pełni A. C., zaś K. N. jest członkiem zarządu. Do reprezentowania spółki uprawniony jest zarząd, zaś do składania w jej imieniu oświadczeń - każdy z członków zarządu samodzielnie. Dodatkowo K. N. uprawniony jest do podpisywania umów o pracę w imieniu spółki.

Spółka partnera ubezpieczonej - (...) sp. z o.o. w T. figuruje w KRS pod numerem (...) od 20 lipca 2016 r. Prowadzi działalność gospodarczą z zakresu m. in. działalności usługowej związanej z administracyjną obsługą biura, usługami doradczymi związanymi z zarządzaniem. Siedzibą Spółki jest Z., ul. (...). Kapitał zakładowy (...) sp. z o.o. w T. opiewa na kwotę 5.000,00 zł, przy czym jej współnikami są K. N., posiadający 95 udziałów i A. C., która posiada 5 udziałów. Funkcję Prezesa Zarządu pełni K. N., zaś A. C. jest członkiem zarządu.

Dokumentację związaną z założeniem spółek przygotowała księgowa M. L. z ramienia Biura (...) Sp. z o. o. Ponadto, zaproponowała ona jak powinien zostać rozwiązany wzajemny udział procentowy ubezpieczonej i jej partnera w spółkach, a po założeniu spółek zajmowała się ich obsługą pod względem księgowo – kadrowym.

(dowody:

- **wypis z KRS z dnia 25.01.2018 r. – k. 68 – 73 akt sądowych;**
- **wypis z KRS z dnia 21.04.2017 r. – k. 39 – 49 akt kontroli**
- **protokół z Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z 19.07.2016 r. – k. 51 – 55 akt kontroli,**
- **dane z KRS - <http://www.krs-online.com.pl>,**
- zeznania świadka M. L., elektroniczny protokół rozprawy z dnia

20.04.2018 r. od 00:11:39 do 00:33:11,

- przesłuchanie K. N., elektroniczny protokół rozprawy z dnia

20.04.2018 r. od 00:33:11 do 00:59:38,

przesłuchanie A. C. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia

- 20.04.2018 r. od 00:59:38 do 01:24:42)

W dniu 1 sierpnia 2016 r. ubezpieczona, jako osoba reprezentująca (...) sp. z o. o. w T., zawarła umowę agencyjną na czas nieokreślony z (...). Na mocy tej umowy zobowiązała się do stałego pośredniczenia, za wynagrodzeniem, przy zawieraniu umów na rzecz (...) S.A. oraz (...) Sp. z o. o., a także do dokonywania innych czynności agencyjnych skonkretyzowanych w załączniku nr 2 do umowy. Ubezpieczona miała wykonywać swoje obowiązki wyłącznie w obiekcie zlokalizowanym przy ul. (...) (§ 2 ust. 1 pkt. b umowy). Nadto zobowiązała się do przyjmowania zamówień w wymiarze nie mniejszym niż 125 godzin świadczenia usług miesięcznie (§ 2 ust. 2.3 umowy). Wynagrodzenie miało stanowić sumę prowizji (§ 3 ust. 1 umowy).

(dowód:

- umowa – k. 99 – 117 akt kontroli)

Przez pierwsze 2 miesiące ubezpieczona odbywała wstępne szkolenie, które prowadzono w siedzibie (...) w godzinach od 8:00 do 18:00. Następnie odbywała okres próbny, podczas którego obserwowała pracowników wykonujących odsłuchy. Jeśli zaszła taka potrzeba zajmowała się również obsługą klienta (odbierała telefony). Łącznie pracowała przez około 150 godzin miesięcznie. Jej praca podlegała kontroli kierownika i osób odsłuchujących. Dwa razy w miesiącu odbywała też rozmowę z przełożonym na temat bieżących problemów. Po zakończeniu szkolenia ubezpieczona postanowiła nawiązać z (...) sp. z o. o. w T. stosunek pracy.

(dowód:

- przesłuchanie K. N., elektroniczny protokół rozprawy z dnia

20.04.2018 r. od 00:33:11 do 00:59:38,

- przesłuchanie A. C. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia

20.04.2018 r. od 00:59:38 do 01:24:42)

W dniu 1 października 2016 r. (...) sp. z o.o. w T., reprezentowana przez K. N., zawarła z A. C. umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 października 2016 r. na stanowisku konsultant call center w wymiarze 1/20 czasu pracy, za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 100,00 zł. Miejszem wykonywania pracy miała być siedziba spółki. A. C. podpisała się na umowie jako pracownik, a K. N. jako osoba reprezentująca pracodawcę.

Akta osobowe ubezpieczonej - poza umową o pracę – zawierały m. in. informację o warunkach zatrudnienia z dnia 1 października 2016 r., a także oświadczenia o przejściu wstępnego szkolenia z zakresu BHP i instruktażu stanowiskowego z tej samej daty. Ubezpieczona legitymowała się również zaświadczeniem lekarskim wydanym 27 września 2016 r. przez lekarza przeprowadzającego badanie profilaktyczne, który potwierdził jej zdolność do wykonywania pracy na stanowisku „konsultant call center”. Zaświadczenie to wydano na okres czterech lat, tzn. do 27 września 2020 r.

Wcześniej analogiczną umowę o pracę na czas nieokreślony w wymiarze 1/20 etatu za wynagrodzeniem w wysokości 80 zł miesięcznie podpisał też w ramach (...) sp. z o.o. w T. K. N..

(dowody:

- **umowa o pracę – k. 28, 98 akt sądowych, k. 65 akt kontroli,**
- **karta szkolenia wstępного w dziedzinie BHP – k. 27, 101 akt sądowych, k. 71 akt**

kontroli,

- orzeczenie lekarskie – k. 29, 96 akt sądowych, k. 69 akt kontroli,
- informacja o warunkach zatrudnienia – k. 99 akt sądowych, k. 61 akt kontroli,
- oświadczenie – k. 135 akt kontroli,
- zeznania M. L. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia

20.04.2018 r. od 00:11:39 do 00:33:11,

- **przesłuchanie K. N., elektroniczny protokół rozprawy z dnia**

20.04.2018 r. od 00:33:11 do 00:59:38,

- **przesłuchanie A. C. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia**

20.04.2018 r. od 00:59:38 do 01:24:42)

W dniu 2 października 2016 r. (...) sp. z o.o. w T. - reprezentowana przez K. N. - i A. C. zawarli aneks do umowy o pracę z dnia

1 października 2016 r., na mocy którego miejscem wykonywania pracy miała być siedziba firmy lub miejsce wykonywania zlecenia.

W listopadzie 2016 r. ubezpieczona dowiedziała się, że jest w ciąży. Księgowa zasugerowała jej wówczas zamknięcie działalności gospodarczej i zwiększenie wymiaru czasu pracy na rzecz (...) sp. z o. o. w T.. Ubezpieczona z dniem 30 listopada wykreśliła działalność gospodarczą z rejestru. Następnie, na mocy aneksu do umowy z dnia 1 grudnia 2016 r. została zatrudniona w (...) sp. z o. o. w T. w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 3.000,00 zł. Pozostałe warunki umowy o pracę nie uległy zmianie.

(dowody:

- aneks do umowy o pracę – k. 32, 103 akt sądowych, k. 67 akt kontroli,
- aneks do umowy o pracę – k. 33, 104 akt sądowych,
- przesłuchanie K. N., elektroniczny protokół rozprawy z dnia

20.04.2018 r. od 00:33:11 do 00:59:38,

- przesłuchanie A. C. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia
- 20.04.2018 r. od 00:59:38 do 01:24:42)

(...) sp. z o.o. w T. stanowiło wyłącznie wynagrodzenie uzyskiwane przez ubezpieczoną w ramach pracy w (...), tj.:

- w październiku 2016 r. – 2.077,72 zł,

- w listopadzie 2016 r. – 2.466,03 zł,

- w grudniu 2016 r. – 2.471,38 zł,

- w styczniu 2017 r. – 1.476,49 zł.

(dowody:

- faktury – k. 119 – 125 akt kontroli
- lista płac – k. 79 – 83 akt kontroli)

W czasie ciąży stan zdrowia ubezpieczonej uległ pogorszeniu, pojawiły się plamienia. Ponadto problemy zdrowotne miały również jej dzieci. W okresie od 15 grudnia 2016 r. do

23 grudnia 2016 r. oraz od 17 grudnia 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. ubezpieczona przebywała na zasiłku opiekuńczym na dziecko. Następnie, od 12 stycznia 2017 r. do 20 lipca 2017 r., przebywała na zwolnieniu lekarskim wystawionym przez lekarza ginekologa. W dniu (...) urodziła syna.

(dowody:

- pismo ubezpieczonej z 12.10.2017 r. – k. 43 akt sądowych,
- pismo ubezpieczonej z 31.10.2017 r. – k. 47 akt sądowych,
- dokumentacja medyczna – k. 59 akt sądowych (koperta)

ZUS Oddział w T. przeprowadził kontrolę płatnika składek (...) sp. z o.o. w T. w dniach: 27 kwietnia 2017 r., 8 maja 2017 r. i 12 maja 2017 r.

W dniu 23 czerwca 2015 r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

(dowód:

- **protokół kontroli ZUS – k. 127 - 133 akt kontroli;**
- **decyzja ZUS – k. 1 – 3 akt ZUS)**

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych oraz załączonych aktach kontroli ZUS, a także na podstawie zeznań świadka M. L. oraz przesłuchania ubezpieczonej A. C. i przesłuchiwanego za płatnika składek K. N. z racji pełnienia przez niego funkcji członka zarządu tej spółki.

Sąd uznał powyższe dokumenty za wiarygodne, za wyjątkiem następujących dokumentów:

- umowy o pracę z dnia 1 października 2016 r., z której wynika, że ubezpieczona została zatrudniona na stanowisku konsultanta call center, wymiarze 1/20 etatu, z wynagrodzeniem 100 zł miesięcznie brutto,
- aneksu do umowy o pracę z 2 października 2016 r. stwierdzającego, że miejscem wykonywania pracy będzie siedziba firmy lub miejsce wykonywania zlecenia,
- aneksu do umowy z dnia 1 grudnia 2016 r., na mocy którego została zatrudniona w (...) Sp. z o. o. w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 3.000,00 zł brutto,

z przyczyn które zostaną umówione w dalszej części uzasadnienia.

Sąd w zasadzie przyznał walor wiarygodności dowodowi z zeznań M. L., K. N. oraz ubezpieczonej. Ubezpieczona i jej partner wyczerpująco przedstawili okoliczności towarzyszące powstaniu spółki (...), wyrejestrowaniu przez ubezpieczoną działalności gospodarczej oraz podpisaniu spornej umowy o pracę, a także wyjaśnili na czym polegały świadczone przez A. C. usługi zarówno przed, jak i po powstaniu (...) sp. z o.o. w T.. W kwestiach tych orientowała się również M. L., która od 2014 r. świadczyła na rzecz ubezpieczonej usługi księgowe. Zarówno ona, jak i sama ubezpieczona i K. N. potwierdzili, że ubezpieczona faktycznie realizowała umowę agencyjną z 1 sierpnia 2016 r. zawartą z (...).

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. L. i ubezpieczonej

w zakresie, w jakim twierdziły, że ubezpieczona dowiedziała się o kolejnej ciąży już po podpisaniu aneksu z dnia 1 grudnia 2016 r. zwiększającego wymiar jej zatrudnienia do pełnego etatu. Na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2018 r. ubezpieczona oświadczyła, że „nie pamiętam dokładnie dat, ale o ciąży dowiedziałam się już po zmianie etatu” (oświadczenie - protokół elektroniczny od 00:05:37 do 00:08:42). Okoliczność tą potwierdziła M. L. zeznając, że „zasugerowałam zamknięcie działalności, zwłaszcza, że składki z całego etatu, czy z działalności byłby podobne. Nie wiedziałam wtedy, że ubezpieczona jest w ciąży. Gdybym wiedziała to radziłabym pozostanie w działalności i nie byłoby problemu” (elektroniczny protokół rozprawy od 00:11:39 do 00:32:00). Zeznania te stoją jednak w sprzeczności z przedłożoną w toku postępowania dokumentacją medyczną, z której wynika, iż wiedzę o ciąży ubezpieczona posiadała już w listopadzie, a także z logiką dalszych wydarzeń. Ponadto w trakcie dalszego przesłuchania ubezpieczona

wskazała, że „Na pewno księgowa wiedziała, że jestem w ciąży, gdy podpisywałam tą umowę na cały etat. Ona powiedziała, że to będzie korzystniejsze niż pozostanie na działalności i działalność została zamknięta”.

Po drugie, Sąd nie dał też wiary zeznaniom K. N., który twierdził, że „Jeśli będzie coś nie tak to ja będę odpowiadać przed wiceprezesem, czyli przed ubezpieczoną i na odwrót. Prowadziliśmy spółki legalnie i jeden drugiego kontrolował” (elektroniczny protokół rozprawy od 00:39:28 do 00:43:59). Partner ubezpieczonej w (...) sp. z o.o. w T. posiada 5 udziałów o wartości 250,00 zł, a więc 5% kapitału zakładowego. W efekcie (...) sp. z o.o. w T. jest niemalże spółką jednoosobową, gdyż A. C. jest właścicielem prawie całości udziałów. Wobec tego należy wyprowadzić wnioski, że ubezpieczona nie miałaby przed kim odpowiadać czy zdawać sprawozdań ze swojej działalności, przy jedynie iluzorycznym i śladowym, bez żadnych możliwości decyzyjnych, zaangażowaniu drugiego udziałowca w sprawy spółki. Potwierdziła to zresztą sama ubezpieczona wskazując, że w Spółce nikt jej nie nadzorował” (elektroniczny protokół rozprawy od 01:22:23 do 01:24:42).

W niniejszej sprawie zasadniczą dla rozstrzygnięcia sprawy kwestią było to, czy A. C. od dnia 1 października 2016 r. jako pracownik u płatnika składek K.

sp. z o.o. w T. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. W myśl art. 11 ust. 1 i 12 ust. 1 tej ustawy osoby te podlegają również obowiązkowym ubezpieczeniom chorobowemu i wypadkowemu.

Definicja pracownika na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych została zawarta w przepisie art. 8 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, iż za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Jak wskazuje się w orzecznictwie pojęcie stosunku pracy, o jakim mowa w art. 8 ust. 1 ww. ustawy, jest równoznaczne z pojęciem stosunku pracy definiowanego przez art. 22 k.p. (patrz wyrok SN z dnia 13 lipca 2005 r., I UK 296/04, OSNP 2006/9-10/157).

W myśl art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. O tym, czy strony istotnie pozostawały w stosunku pracy i czy stanowi on tytuł ubezpieczeń społecznych, nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia, opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, wynikających z art. 22 § 1 k.p. (np. wyrok Sądu Najwyższego z 26 lutego 2013 r., I UK 472/12, Legalis nr 720052 i z dnia 11 września 2013 r., II UK 36/13, Legalis nr 830688). Treść oświadczeń woli złożonych przez strony przy zawieraniu umowy o pracę nie ma więc rozstrzygającego znaczenia dla kwalifikacji danego stosunku prawnego jako stosunku pracy. Istotne jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych. Zasadnicze znaczenie w procesie sądowego badania, czy dany stosunek prawny jest stosunkiem pracy, ma zatem ustalenie faktyczne, czy praca wykonywana w ramach badanego stosunku prawnego rzeczywiście ma cechy wymienione w art. 22 § 1 k.p.

Cechą wyróżniającą stosunek pracy jest przede wszystkim podporządkowanie pracownika pracodawcy w procesie świadczenia pracy. Na ten element więzi obligacyjnej składa się kilka komponentów odnoszących się do sposobu wykonania pracy, czasu i miejsca, przy czym nie jest konieczne, by w każdym stanie faktycznym elementy te wystąpiły łącznie lub z tym samym nasileniem. Istota pracowniczego podporządkowania sprowadza się do tego, że pracownik nie ma samodzielności w określaniu zadań oraz rozliczaniu z ich wykonania, ponieważ należy to do sfery pracodawcy organizującego proces pracy.

Zarówno przepisy Kodeksu spółek handlowych, jak i przepisy prawa pracy nie ustanawiają zakazu zatrudnienia wspólników spółki kapitałowej i członków ich zarządów na podstawie umowy o pracę. W orzecznictwie rozstrzyga się wiele różnych sytuacji odnoszących do tego rodzaju zatrudnienia. Nie wikłając się w zbyt drobiazgowo rozważania, skupić się należy na analizie wypowiedzi dotyczących zatrudnienia osoby, która jest jednocześnie jedynym członkiem

zarządu oraz jedynym lub niemal jedynym udziałowcem. Taka płaszczyzna merytoryczna stanowi bowiem właściwy punkt wyjścia do zbadania układu sytuacyjnego, który zaistniał w przedmiotowej sprawie.

Konstrukcja prawna polegająca na zawarciu umowy o pracę przez jedynego członka zarządu spółki, w której jest on jedynym udziałowcem wyklucza logicznie funkcjonowanie stosunku pracy. W uchwale z dnia 8 marca 1995 r. (I PZP 7/95, OSNAPiUS 1995/18/227) Sąd Najwyższy stwierdził, że umowa o pracę zawarta pomiędzy jednoosobową spółką z o.o. - działającą przez wspólnika będącego prezesem jej jednoosobowego zarządu - a tym wspólnikiem, jest nieważna. Podobne stanowisko było wyrażane również w latach późniejszych (wyrok Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 1997 r., II UKN 69/97, OSNAPiUS 1998/2/54; wyrok SN z 1 kwietnia 1998 r., II UKN 518/97, OSNAPiUS 1999/6/219; wyrok SN z dnia 2 lipca 1998 r., II UKN 112/98, OSNAPiUS-wkł. 1999/4/5). Po pierwsze, o nieważności umów zawieranych we wskazanych warunkach decyduje okoliczność, że są one nawiązywane „z samym sobą”. Po drugie, zatrudnianie członka zarządu ma na celu obejście przepisów ustawowych (art. 58 § 1 k.c.) lub stanowi czynność dokonywaną dla pozorów (art. 83 § 1 k.c.). Po trzecie, dochodzi tu kwestia niewłaściwej reprezentacji spółki w stosunkach pomiędzy nią a członkiem jednoosobowego zarządu.

Podobnie interpretuje się sytuację, w której udział w kapitale zakładowym spółki innych wspólników pozostaje iluzoryczny. W wyroku z dnia 7 kwietnia 2010 r. (II UK 177/09, Legalis nr 316859) Sąd Najwyższy wskazał, że judykatura wyklucza możliwość, aby jedyny wspólnik spółki z o.o., będący prezesem jej jednoosobowego zarządu był zatrudniony w charakterze pracownika, gdyż stanowiłoby to wyraz niemożliwego pojęciowo podporządkowania „samemu sobie”, choć równocześnie uznaje, że jest to szczególna forma prowadzenia działalności gospodarczej na „własny” rachunek, nawet gdy jest on przez konstrukcję (fikcję) osoby prawnej oddzielony od osobistego majątku jedynego wspólnika. Sąd Najwyższy zaznaczył także, że dla zakwalifikowania zatrudnienia jako czynności pracowniczych (w ramach stosunku pracy) decydujące znaczenie mają przepisy charakteryzujące stosunek pracy nie zaś przepisy prawa handlowego. W świetle przepisów Kodeksu pracy wymagane jest więc stwierdzenie, czy praca, którą wykonuje wspólnik na rzecz spółki miała cechy charakterystyczne dla stosunku pracy, a więc czy polegała na wykonywaniu pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy, pod jego kierownictwem i na jego ryzyko. Tak więc co do zasady, jednoosobowa spółka (a także - jak w okolicznościach sprawy spółka dwuosobowa, w której jednak jeden ze wspólników zachował 99 akcji na 100 i ma pozycję dominującą), nie może być pracodawcą wspólnika, w takiej sytuacji dochodzi bowiem do skrzyżowania kompetencji powodujących zobowiązanie wspólnika do wykonywania swoich własnych poleceń jako prezesa zarządu, utrzymywania ze sobą stałych kontaktów w ramach czasu pracy i bieżącego rozliczania się przed sobą z funkcjonowania spółki (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2001 r., II UKN 244/00, OSNAPiUS 2002/20/496). Społeczny status wykonawcy pracy staje się dla danej osoby jedynie funkcjonalnym elementem jej statusu właściciela spółki, służąc jej kompleksowej obsłudze, a więc do sytuacji w której dochodzi do swoistej symbiozy pracy i kapitału, sprzecznej z aksjologią prawa pracy i prawa ubezpieczeń społecznych, opartą co do zasady na założeniu oddzielania kapitału oraz pracy.

Wszystko to daje podstawę do konkluzji, że w przypadku zatrudnienia wspólnika spółki kapitałowej na stanowisku prezesa zarządu czynnikiem decydującym i determinującym pracę jest kapitał, który wyznacza zadania i kierunki prowadzenia działalności przez spółkę,

a tym samym ma wpływ na organizację pracy świadczonej przez pracownika pełniącego funkcję członka zarządu spółki. Aby można było mówić o zatrudnieniu, praca członka zarządu spółki musi być wykonywana na rzecz i ryzyko odrębnego podmiotu prawa, czyli spółki kapitałowej. Nie może więc polegać na obrocie wyłącznie własnym kapitałem w ramach spółki, co prowadzi do niedopuszczalnego na gruncie prawa pracy zespolenia pracy i kapitału (np. wyrok SN z dnia 16 grudnia 2016 r., II UK 517/15, Legalis nr 1549950; wyrok SN z dnia 13 września 2016 r., III UK 226/15, Legalis nr 1522327).

Wobec powyższego w niniejszej sprawie należało zbadać, czy w przypadku A. C. jako zatrudnionej na stanowisku konsultanta call center w (...) sp. z o.o. w T. występuje element podporządkowania kapitałowi.

W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do połączenia kapitału

z pracą, albowiem ubezpieczona w zasadzie dokonuje obrotu własnym kapitałem. Jak już zostało wskazane, ubezpieczona jest większościowym udziałowcem (...) sp. z o.o.

w T. – kapitał zakładowy tej spółki wynosi 5.000,00 zł, z czego 95 udziałów o wartości 4.750,00 zł stanowią udziały A. C., a 5 udziałami o wartości 250,00 zł dysponuje K. N.. Udziały o wartości 250,00 zł w porównaniu do wysokości kapitału zakładowego są znikome, sięgają ledwie 5%. W efekcie (...) sp. z o.o. w T. jest niemalże spółką jednoosobową, gdyż A. C. jest właścicielem prawie całości udziałów. Wobec tego należy wyprowadzić wnioski, że dokonuje obrotu własnym kapitałem z wykorzystaniem konstrukcji osobowości (...) spółki (...) jako spółki dwuosobowej, niejako przysyłając przy pomocy konstrukcji osobowości prawnej tej spółki swoją osobę. W tym przypadku nie doszło zatem do podporządkowania A. C. kapitałowi, który w zasadzie w całości jest w jej rękach.

Odwołująca nie miałaby przed kim odpowiadać czy zdawać sprawozdań ze swojej działalności, przy jedynie iluzorycznym i śladowym, bez żadnych możliwości decyzyjnych, zaangażowaniu drugiego udziałowca – K. N., w sprawy spółki. W tej konfiguracji brak było podmiotu niezależnego od A. C., który organizowałby jej pracę przez wydawanie poleceń służbowych i którego nadzorowi mogłaby realnie podlegać. Nawet wynagrodzenie wynikające ze stosunku pracy było wypłacane z należącego do niej kapitału. Co więcej tylko jej działalność prowadziła do wygenerowania tego kapitału.

Nie można zatem przyjąć, że czynności podejmowane przez A. C. stanowiły pracę na rzecz i ryzyko odrębnego podmiotu prawa. Jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. w T. odwołująca decydowała o najważniejszych sprawach spółki i jej interesach, organizując jej działalność, zatem wykluczone byłoby podleganie przez nią K. N. – wspólnikowi mniejszościowemu, który otrzymał pełnomocnictwo do zawarcia z nią umowy o pracę w charakterze konsultanta call center. Jednoczesne wykonywanie przez tę samą osobę względem siebie samej uprawnień kierowniczych (kompetencji do wydawania sobie poleceń dotyczących pracy) i obowiązków wynikających z podporządkowania się tym poleceniom nie jest prawnie, faktycznie, logicznie ani funkcjonalnie możliwe, stanowiąc sytuację zupełnie abstrakcyjną.

Wykluczone jest występowanie typologicznej cechy stosunku pracy w postaci podporządkowania, w sytuacji symbiozy kapitału z pracą. Ubezpieczona elementu podporządkowania doszukiwała się w fakcie, iż „Moją pracę nadzorowały osoby kierujące pracą w (...): sprawdzały jakość wykonywanych przeze mnie usług, ilość zawieranych przeze mnie umów z klientami oraz ilość kontaktów do klientów” (protokół przesłuchania ubezpieczonej – k. 33 – 37 akt kontroli). Nie było wątpliwości co do tego, że ubezpieczona faktycznie wykonywała czynności konsultanta call center. Ubezpieczona błędnie utożsamia jednak nadzór związany ze świadczeniem usług w ramach umowy agencyjnej, z nadzorem wykonywanym w ramach spornej umowy o pracę. Są to dwie niezależne od siebie stosunki prawne, których nie można traktować jak jednego bytu. Już sama ubezpieczona zauważyła, że w Spółce nikt jej nie nadzorował (protokół rozprawy od 01:22:23 do 01:24:29). Czynności przez nią wykonywane nie mogły być wykonywane w ramach stosunku pracy z (...) sp. z o.o. w T., wobec braku jednego z konstytutywnych elementów stosunku pracy w postaci podporządkowania. Zawartą umowę o pracę należało zatem uznać za nieważną na podstawie art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.

Analizując odwołanie A. C. oraz treść jej przesłuchania należy jeszcze zauważyć, iż ubezpieczona akcentuje w nim swoją trudną sytuację. Same tylko względy słuszności (czy też zasady współżycia społecznego – np. sytuacja związana z koniecznością utrzymania dzieci, nieznajomością prawa i wprowadzeniem w błąd przez księgową czy też kolegów z pracy) nie mogą jednak przemawiać za ustaleniem, że ubezpieczona podlega ubezpieczeniom społecznym w spornym okresie. Powyższa okoliczność wynika z faktu, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter bezwzględnie obowiązujący (stanowią *ius cogens*) w związku z czym o objęciu ubezpieczeniem decyduje spełnienie przez ubiegającego się o warunków ściśle określonych przez ustawę, nie zaś – zasady współżycia społecznego.

Wyjaśnić też należy, że konieczność powołania kuratora dla spółki wynikała z potrzeby zapewnienia dla niej reprezentacji nienaruszającej art. 210 § 1 k.s.h. Kurator został ustanowiony w trybie art. 69 k.p.c. w związku z art. 460 § 2 k.p.c.

Sąd zauważa, że z dniem 15 marca 2018 r. przepis art. 69 k.p.c. otrzymał nowe brzmienie (nadane mu przez art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 26 stycznia 2018 r.

o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw; Dz.U. poz. 398), zgodnie z którym sąd orzekający, na wniosek strony przeciwnej, ustanawia kuratora dla strony niemającej zdolności procesowej, która nie ma przedstawiciela ustawowego, dla strony będącej osobą prawną, gdy w jej organie zachodzą braki uniemożliwiające jej reprezentację, albo dla strony będącej jednostką organizacyjną, o której mowa w art. 64 § 1¹, gdy brak jest osób uprawnionych do jej reprezentowania. W toku postępowania sąd orzekający w uzasadnionych przypadkach może z urzędu ustanowić kuratora dla osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej, o której mowa w art. 64 § 1¹. Postanowienie może zapaść na posiedzeniu niejawnym.

Wyjaśnić należy, że tak aktualna, jak i poprzednia treść art. 69 § 1 k.p.c. nie była w pełni adekwatna do stanu faktycznego ustalonego w przedmiotowej sprawie. Przepis ten dotyczy bowiem sytuacji, gdy w organie strony będącej osobą prawną zachodzą braki uniemożliwiające jej reprezentację. Tymczasem niemożność reprezentacji (...) sp. z o.o. w T. nie wynikała z faktu występowania braków w organie (spółka posiada zarząd, którego prezesem jest ubezpieczona), lecz z ograniczeń w sferze reprezentacji, które narzuca art. 210 § 1 k.s.h. Jego zastosowanie na zasadzie analogii było jednak wymuszone koniecznością procesową z uwagi na brak w pełni relewantnej normy prawnej.

Taki tryb postępowania został też zasugerowany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r. (II UK 346/14, LEX nr 1923844), gdzie na tle podobnego stanu faktycznego, ustanowienie kuratora w trybie art. 69 k.p.c. w związku z art. 460 § 2 k.p.c. określono jako działanie wręcz oczywiste. Sąd dostrzega, że kurator, o którym mowa w art. 69 k.p.c., winien być powoływany w odniesieniu do czynności niecierpiących zwłoki, lecz potrzeba przeprowadzenia postępowania w sprawie podlegania ubezpieczeniem społecznym za takową może być potraktowana. Gdyby nawet jednak przyjąć odmienne stanowisko, to i tak, ze względu na brak adekwatnej normy procesowej, art. 69 k.p.c., jak wspomniano, należałoby zastosować per analogiam.

Warto jeszcze wskazać, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu przywołanego wyroku odwołał się także do art. 42 § 1 k.c., co jednak nie wydaje się trafne, skoro przepis ten dotyczy kuratora prawa materialnego, który nie jest umocowany do podejmowania czynności procesowych, lecz do czynności mających na celu powołanie organów osoby prawnej, a w razie potrzeby czynności zmierzających do jej likwidację (zob. postanowienie NSA w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2016 r., I GZ 68/16, LEX nr 2064127 i przywołane tam orzecznictwo i literatura). Umocowanie kuratora, o którym mowa w art. 42 § 1 k.c., przez sąd do reprezentacji (sensu largo) i prowadzenia bieżących spraw osoby prawnej byłoby działaniem naruszającym ten przepis (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 marca 2010 r., V ACa 47/10).

Należy jednak zauważyć, że zgodnie z przepisami przejściowymi ustawy zmieniającej z dnia 26 stycznia 2018 r. do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe (art. 42 ustawy, który należy stosować per analogiam).

Wobec powyższego Sąd na podstawie cytowanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia (pkt I wyroku).

O wynagrodzeniu należnym kuratorowi orzeczono na podstawie § 1 ust 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia

i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 13 listopada 2013 r. (Dz.U. poz. 1476 – pkt II sentencji wyroku) w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536).

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł w oparciu § 4 pkt 1 i 2
w zw. z § 8 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.
w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego
z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715 ze zm.), mając na uwadze ustaloną przez Sąd wartość przedmiotu sporu – 613
zł (postanowienie na k. 112v. akt - wartość składek na ubezpieczenie społeczne za okres od października 2016 r. do
stycznia 2017 r.; pkt III sentencji wyroku).

SSR (del.) Andrzej Kurzych